

førstkommande lejlighed skal forlade Schengen-samarbejdet – jo før, jo bedre. Her må vi stille spørgsmålet: Bliver det nemmere eller bliver det sværere, i det øjeblik Amsterdamtraktaten er vedtaget? Som jeg havde en meningsudveksling tidligere på dagen med Venstres ordfører om, er det vores opfattelse, at i det øjeblik Schengen-samarbejdet bliver en integreret del af Amsterdamtraktaten, som det jo fremgår klart af Udenrigsministeriets dokumenter bliver tilfældet, så kan vi blive bragt i den situation, at vi er nødt til at forlade EU-samarbejdet for at slippe for Schengenproblemerne. Det ønsker vi ikke, for det er Fremskridtspartiets opfattelse, at det fortsat er en fordel for Danmark at være medlem af et europæisk samarbejde. Vi mener så bare, at samarbejdet skal foregå på et andet grundlag end det, der er skitseret i Amsterdamtraktaten.

Så er det i dag også blevet fremført, at med Amsterdamtraktaten er beskæftigelsespolitikken endelig blevet sat på den europæiske dagsorden. Ja, det skal jeg love for. Da jeg læste Berlingske Tidende i går, var jeg lige ved at tro, at man havde optrykt en artikel et døgn for tidligt, nemlig noget, der først skulle have været trykt som en aprilspøg i dag. Ikke desto mindre kunne man i går den 31. marts læse, at EU's arbejdskommissær nu vil indlede en kampagne mod sort arbejde. Man går endda så vidt som til, at man fra EU-systemet vil anbefale strengere straf for dem, der udfører sort arbejde, og der tales om en »fremhævelse af deres asociale opførsel«.

Ja, det er nydeligt. Skal EU nu til at udhænge borgere for deres asociale opførsel, hvis de udfører sort arbejde? Det giver mig mindelser om totalitære regimer, som jeg i den grad ikke bryder mig om. Hvad skal EU dog overhovedet interessere sig for det for? Ja, alene definitionen af, hvad der er sort arbejde, er jo meget forskellig fra land til land. I det puritanske Danmark kan selv det at gøre naboen en vennetjeneste søndag eftermiddag i de erhvervspolitiske redegørelser blive udhængt som asocial adfærd, fordi man jo forhindrer en håndværker, som måske ellers kunne have gjort det tilsvarende, i at komme i arbejde.

Op så tager vi ned til Sydeuropa, hvor arbejdskommissæren konkluderer, at det nok er dér, der er de største problemer med såkaldt sort arbejde. Alene hvis EU skal begynde at definere, hvad der er sort arbejde, jamen så går det jo galt. Det skal EU overhovedet ikke

beskæftige sig med. EU har sat som mål at skaffe nogle flere arbejdspladser, men arbejdskommissæren har altså lagt ud med, at han har den opfattelse, at de mellem 10 mio. og 28 mio. mennesker, som i dag ernærer sig ved såkaldt sort arbejde, vil han hellere have overflyttet til at være på offentlig bistand, end at de dog har nogen arbejdsindkomst.

Jeg er nødt til at sige, at det projekt skal vi holde os langt væk fra, og jeg kan ikke forstå, at der er så mange unionstilhængere i Danmark, der er så begejstret for, at Amsterdamtraktaten lige præcis på det område skulle være bedre. Jeg er bange for, at Amsterdamtraktaten gør ondt meget værre.

Så indledte statsministeren denne samling med at diskutere de danske forbehold. Det kan jeg godt forstå, for der er jo grund til at mane unionsmodstandere og skeptikere til ikke at være alt for bekymrede. Det har vi ellers grund til at være.

Når vi ser på den måde, vores økonomiminister fører sig frem på omkring ØMU'en og indførelsen af euroen, ja, så er det jo bestemt ikke den måde et land, der har sagt nej tak til deltagelse i ØMU'en, skal føre sig frem på. Vi burde have gjort det, der i sin tid blev stillet os i udsigt, nemlig at vi slet ikke deltog, heller ikke verbalt. Når man har en økonomiminister, som bruger hver eneste dag til at fremføre det synspunkt, at det er en katastrofe, at Danmark ikke er med, og at vi skal med jo før, desto bedre, så er man ikke loyal over for en dansk befolkning, der har sagt nej.

Så til spørgsmålet om forsvarssamarbejdet: Det er jo rigtigt, at Danmark formelt ikke deltager i det, der måtte blive besluttet på det forsvarsmæssige område. Men vi har faktisk den opfattelse i Fremskridtspartiet, at EU slet ikke skal beskæftige sig med forsvarspolitik. For os er det ikke bare et spørgsmål om, at vi fra dansk side vil stå med rene hænder og sige, når Vestunionen beordres til krigerisk indsats i Tchad, et andet sted nede i Nordafrika eller i andre områder, at så er Danmark jo ikke med, for EU skal slet ikke deltage i den slags, uanset dansk deltagelse eller ej. Det vil være en historisk brøler, hvis EU skal ud og deltage i militære aktioner, og derfor skal de bestemmelser i traktatens artikel J 7 ikke vedtages. De skal ikke gøres til virkelighed.

Så kan man selvfølgelig stille spørgsmålet: Er det en dansk opgave at forhindre de andre lande? Nej, men så må de andre lande gøre det i et